

V é r é n a H a n f

De achteruitkijkspiegel

Nee, ik kan jullie verzekeren, ik heb echt geen vooroordelen. Ik vertrouw niet op uiterlijke schijn. Ik heb niks gemeen met mensen die bang zijn voor iedereen, die zich laten leiden door stereotypen en gevoed worden door diverse smerige feiten, opgeklopt door de media die bloed en tranen mengen met mogelijk aanwijsbare schuldigen. Ik ben tegen! Ja, radicaal tegen stereotypen, angst en te snelle oordelen. Jullie ook? Des te beter.

Maar ik geef toe dat het soms niet eenvoudig is om tolerant te zijn. Jullie weten dat, spreek mij niet tegen. Ik had graag jullie gezicht gezien als jullie hetzelfde hadden meegemaakt als ik onlangs. Het was woensdag, een regenachtige woensdag, het was vijf voor twaalf, ik was te laat om mijn kinderen van school af te halen - tot dan toe niks ongewoons. Ik haast mij, ik zoek mijn sleutels, mijn tas, ik sla de deur dicht en loop richting het Josaphatpark waar ik mijn auto had geparkeerd, goed beschermt onder de kastanjabomen. Maar wat zie ik? Mijn spiegel is gebroken, die aan de linkerkant dan nog, de belangrijke, de politiek correcte, nodig voor het goede verloop op de openbare weg.

Daar stond ik dan, geïrriteerd, kwaad en verontwaardigd! Oké, mijn auto heeft al betere dagen gekend, hij is oud, heeft bulten en rimpels, maar ik ben er aan gehecht! Welke idiote junkie heeft hem beschadigd? Zeker een van die luidruchtige zwartjes die in groep op straat rondhangen in plaats van naar school te gaan. Een van die boefjes die geen respect hebben voor anderen's spullen. En wat doet de politie in dit hele verhaal? Niets, zoals gewoonlijk.

Dus, ik stel de schade vast en begin te schelden in de universele, niet zo melodieuze taal die enkel zeurders spreken. Ik loop om de auto heen als een amateurdetective. Een andere gedachte schiet me te binnen: zou dit een anti-Duitse daad zijn? Met mijn moffennummerplaat ben ik gezien. Het is waar, moffen zijn lastig!

Ze liggen aan de basis van twee oorlogen, zijn verantwoordelijk voor onnoemelijke wreedheden en nu verpletteren ze Griekenland en triomferen ze op economisch vlak. Maar goed, mijn auto triomfeert helemaal niet meer, hij is eerder een symbool van verval, van nederigheid.

Ik breng een laatste weinig elegante vloek uit wanneer ik merk dat twee mannen dichterbij mij toe komen. Eén van de twee heeft een lange zwarte baard en draagt een te korte broek. Wat wil hij van mij?! Mij met de vinger wijzen omdat ik een vrouw in een kort rokje ben en mijn haren onbedekt zijn? Oké, ik draag een broek, maar voor die fanaticelingen moet je opletten. De andere heeft een vierkant gezicht, een compact en gespierd lichaam, geschoren blonde haren - een Rus, Roemeen of Pool, dat

zie je zo. Wil hij mijn auto kopen tegen een Oosterse prijs? Ik verkoop helemaal niks aan hem daar!

De twee mannen begroeten mij met een knikje en draaien om de auto heen. Ik klamp mijn sleutels vast, je weet maar nooit. De bebaarde man bukt zich onder het voertuig en raapt het glas van de spiegel bijeen, terwijl de Oosterse kerel zich naar de weg toe buigt en een losgekomen uiteinde in plastic opraaft. De twee mannen komen opnieuw bijeen en zonder een woord te zeggen, schuiven ze de spiegel en het plastic stuk in elkaar en bevestigen ze de spiegel op de plaats waar die gewoonlijk hangt. Roerloos en met open mond kijk ik toe en stamel een paar flauwe bedankjes. "Graag gedaan. Prettige dag nog," zegt de blonde met een onherkenbaar accent. "Met plezier, mevrouw," zegt de man met de baard. Met een accent? Dat weet ik niet, mijn Vlaams is daarvoor jammer genoeg te beperkt.

Ze vertrekken en ik bekijk mijn spiegel - dankbaar, gelukkig, verzoend en zo trots om Brusselse te zijn net zoals deze dappere, bebaarde, blonde, vriendelijke mensen. Ik heb jullie toch al uitgelegd dat vooroordelen niet echt mijn stijl zijn. ■

Een van die boefjes die geen respect hebben voor anderen's spullen. En wat doet de politie in dit hele verhaal? Niets, zoals gewoonlijk.